

Een vrouwelijke arts belandt tegen haar wil in een kwakzalversshow, maar vindt een onverwacht thuis tussen mensen die buiten het systeem vallen.

AMANDA SKENANDORE

DOCHTER VAN DE WIND

ROMAN

St. Louis, Missouri, 1900

Bij het horen van het alarmerend hoge geluid keek Tucia geschrokken op. Met een plakkerige hand streek ze het verwarde, bezwete haar uit haar gezicht en vanaf haar werkplek bij de vettige raderen van de stoompers wierp ze een blik achterom.

De uitroep kwam van het nieuwe meisje dat even verderop werkte. Ze stond huilend en kronkelend van pijn bij haar machine.

Tucia had al een stap in haar richting gedaan toen ze het bloed zag. De mouw van het meisje was vastgeraakt tussen de metalen tandwielen. Haar arm, of wat daarvan over was, zat verwrongen tussen de raderen en Tucia zag stukjes bot en spierweefsel tussen flarden stof van de stukgetrokken mouw.

Met moeite zette Tucia nog een stap. Ze moest een tourniquet aanbrengen, hoog op de arm, totdat ze kon bepalen hoe ernstig het meisje gewond was. Misschien moest ze een ader afbinden, te oordelen naar de pulserende manier waarop het bloed uit de arm spoot. Ze zou een mes nodig hebben voor het geval dat ze het uiteinde van het bloedvat niet kon vinden bij het onderzoeken van de wond. Naald en draad. Mogelijk was cauterisatie nodig voor het dichtschroeien van het weefsel. Tucia stond inmiddels stil. Onbeweeglijk. Ijskoud. Met lood in haar schoenen. Haar hart bonsde. Haar ogen, die net nog gericht waren op het slachtoffer, verloren hun focus. Ze zag dat het bloed nog steeds uit de wond spoot, maar de kreten van het meisje klonken verder en verder weg.

Tucia sloot haar ogen en probeerde ondanks de brok in haar

keel adem te halen. Toen ze weer keek, was de fabriek met haar verstikkende lucht en gonzende machines verdwenen.

Je hebt een slagader geraakt door je slordige aanpak. Wat ga je doen? zei een stem vlak achter haar, zo luid dat iedereen in de ruimte het kon horen. Tucia schudde verward het hoofd. De stem was niet echt, maar haar armen zaten van haar vingertoppen tot haar ellebogen onder het bloed en haar handen trilden. De geur van ontsmettingsmiddel mengde zich met de doordringende stank van zweet en overbelaste tandwielen die in de fabriek hing.

Je krijgt die ader nooit te pakken als je je handen niet stil kunt houden.

Maar Tucia kon de ader niet eens vinden. Ze gooide het scalpel opzij en pakte een klem en een ligatuur. Haar handen waren zo glad dat het haar maar nauwelijks lukte om beide vast te houden.

Je bent te langzaam. Bij hoeveel bloedverlies gaat een patiënt dood?

Toen ze geen antwoord gaf, schreeuwde hij bijna: *Hoeveel bloed?*

‘2,37 liter.’

Correct. En jouw geblunder heeft haar minstens 1,4 liter gekost. Dokter Seldon, controleer haar polsslag.

Tucia sloeg haar bebloede handen voor haar oren. Dit was niet echt.

Zwak, dokter, en onregelmatig.

Tucia haalde diep adem en probeerde opnieuw de ader te vinden, maar de buik van de vrouw vulde zich snel met bloed. Er ging een druk gefluister door de operatiezaal. Tucia dwong zichzelf om helder na te denken. Wat stond er in de *Annals of Surgery* over het stoppen van bloedingen? Bij een gescheurde placenta werd de zwaartekracht ingezet. Het bekken hoger leggen dan het hoofd. Zou die techniek in dit geval ook werken? Het zou haar kostbare tijd kunnen opleveren om de geraakte slagader te vinden. Ze riep de verpleegster om hulp, maar een luidere, barse stem overstemde de hare.

Weg hier, incompetente vrouw. Je vermoordt haar nog.

Tucia werd opzijgeschoven. Toen ze naar voren wankelde en haar armen uitstreekte om staande te blijven, kwam haar hand op een ruw, houten oppervlak terecht. Een werkbank?

De beelden, geluiden en geuren van de operatiekamer verwaagden. Ze was weer omringd door roestige machines. Ze zag kale gloeilampen aan het plafond en dunne straaltjes middaglicht die zich een weg baanden door de groezelige ramen. Tucia had het gevoel dat ze binnenstebuiten was gekeerd, haar hart bonsde nog als een razende en haar huid was klam. Maar nooit eerder was ze zo blij geweest dat ze in deze smerige fabriek was.

Toen dacht ze weer aan het meisje. Snel keek Tucia naar de machine waarin de arm van haar collega beklemd was geraakt. Er zaten stukjes textiel en huid tussen de tandwielen, maar het meisje had zich op de een of andere manier los weten te rukken en lag nu als een bloedig hoopje op de grond naast haar werktafel. Tot Tucia's opluchting was de man die haar zonet rakelings passeerde de ambulancearts. De voorman van de fabriek liep vlak achter hem aan, maar een meter of wat voor het meisje stond hij abrupt stil, met een vertrokken gezicht.

Er kwamen nu steeds meer mensen de ruimte in, arbeiders van de andere afdelingen, zoals de spinnerij, het naaiatelier, de knipperij en snijafdeling. Ze verdrongen zich tussen de machines, keken naar het meisje en praatten zacht met elkaar.

Tucia wreef met haar handen over haar gezicht. Ze waren helemaal niet bloederig; ze zaten alleen vol vuil en vet van de machine. Hoelang had ze daar gestaan?

De arts zette zijn dokterstas op de grond, zorgvuldig buiten de grote plas bloed. Hij deed hem open en zocht erin. Tucia vond dat het pijnlijk lang duurde totdat hij er een stethoscoop uithaalde. De man liep op zijn tenen naar het meisje toe, alsof hij het belangrijker vond om zijn glimmende schoenen mooi te houden dan om haar leven te redden. Toen hij bij haar was, deed hij de oorstukken van de stethoscoop in en leunde over haar heen, terwijl hij het membraan op haar borst drukte. Het was sneller geweest als hij gewoon twee vingers tegen haar slagader

had gehouden – en zelfs dat kon wachten tot nadat er een tourniquet was aangebracht en de bloeding was gestelpt. Tucia probeerde zichzelf te dwingen erheen te lopen, zodat ze hem kon assisteren, maar haar benen werkten nog steeds niet mee.

De arts stond op en haalde de stethoscoop uit zijn oren.

‘Zal ik uw tourniquet halen?’ vroeg ze, hoewel haar voeten als aan de grond genageld bleven.

Hij schudde het hoofd.

‘Hebt u hechtdraad in uw tas? Als u snel werkt, kan een ligatie van de slagader –’

Hij snoerde haar de mond door opnieuw zijn hoofd te schud-den. ‘Te laat. Met zo’n wond maakte ze toch al nauwelijks kans.’

‘Bent u daar zeker van? Misschien –’

‘Weet u bij hoeveel bloedverlies iemand doodgaat?’

Tucia schrok. ‘2,37 liter,’ mompelde ze.

‘2,37 liter,’ zei hij, alsof ze geen antwoord had gegeven. ‘Dat is op z’n minst wat er hier op de grond ligt, denkt u niet?’

Tucia keek omlaag. In de operatiezaal ving een kom met zaagsel het grootste deel van het verloren bloed op. Hier verspreidde het zich vrijelijk, als een donkere vlek, en het sijpelde tussen de houten planken van de vloer door.

Ze keek op terwijl het beeld aan de randen van haar gezichtsveld opnieuw vervaagde en knikte naar de arts. Hij snoof veelbetekenend en liep op zijn tenen door het bloed terug naar zijn tas. ‘Ik stuur iemand van het lijkenhuis hierheen om het lichaam op te halen,’ zei hij tegen niemand in het bijzonder, waarop hij vertrok.

De voorman joeg de menigte arbeiders terug naar het werk. Maar Tucia bleef dralen tot hij haar naam riep en dreigde haar dagloon te korten als ze nog langer treuzelde. Ze gehoorzaamde met lood in haar schoenen.

Dit was de tweede keer dat ze iemand had laten doodgaan.

2

Zodra die avond de fabriekshoorn klonk, haastte Tucia zich door de drukke stad heen naar huis. Ondertussen prevelde ze in zichzelf en telde ze de barsten in het trottoir. Misschien dachten de mensen dat ze gek was, maar dat kon haar niets schelen. Het tellen hielp haar om te focussen op het hier en nu. Anders zou ze innerlijk misschien in stukken breken.

Het tellen was een truc die ze had geleerd van een oude luitenant die vlak bij haar woonde, toen ze voor het eerst naar deze stad kwam. Altijd als er een hard geluid klonk, was hij op slag terug in Chancellorsville, te midden van bulderende artillerie en rondsuijzende kogels. Maar als hij zich kon concentreren op iets in het nu – een tikkende klok of het aantal blaadjes van een bloem – kon hij voorkomen dat zijn geest wegglipte.

Wegglipte. Zo had hij het genoemd en ze had dat een passende term gevonden. Een term die deed denken aan het verliezen van je houvast aan de rand van een afgrond, of aan weggesleurd worden onder het ijs door de stroming van een dichtgevroren rivier. Het ene moment hield je jezelf goed vast, het ijs onder je voeten was stevig en dan – *krak!* – slipte je weg. Je viel. Verdween.

De psychiater had een andere term gebruikt: hysterische aanvallen. Ze was maar een paar keer naar hem toe geweest, nadat ze er last van kreeg. Naast zijn onverschillige diagnose en een onsaamhangende uiteenzetting over haar aangeboren vrouwelijke zwakte was zijn enige advies dat ze haar geest – hoe broos die ook was – op het heden moest concentreren.

Hoe het ook heette, Tucia had al jaren geen aanval meer gehad. Ze was dan ook erg voorzichtig. Ze had alles in haar leven

teruggebracht tot het hoogstnoodzakelijke. Ze vermeed ziekenhuizen, sportwedstrijden waarbij mensen gewond konden raken en zelfs teerzeep. Maar de oude man had haar gewaarschuwd dat haar levende nachtmerries terug zouden komen.

Tucia durfde niet te stoppen met tellen, hoewel het haar pas vertraagde. Ze was uitgeput, maar haar zenuwen stonden nog steeds op scherp. De normale verkeersdrukte op de straat – de ratelende trams, rammelende rijtuigen en rinkelende fietsen – leek nu gevaarlijk en ze werd er bang van. Die voertuigen konden elk moment botsen en een willekeurige voetganger raken.

En dan? Zou ze ter plekke bevriezen, zoals afgelopen middag? Toekijken terwijl er voor haar neus iemand doodbloedde?

Ze dwong zichzelf langs te gaan bij de bakkerij die zich enkele straten bij haar flat vandaan bevond en kocht een brood van een dag oud. Toen naar de speciaalzaak voor een stukje kaas. Het krioelde in alle winkels van arbeiders zoals zijzelf, die hoopten dat ze van hun magere loon konden rondkomen tot de volgende betaaldag. Het was warm en benauwd in de zaak, een bittere voorbode van de naderende zomer. Vandaag leken de vermoeide arbeiders die in de rij stonden kortaangebonden en rusteloos. Ze leken harder te zuchten, harder te mopperen en keken boos en achterdochtig om zich heen.

Afwezig trok ze achter haar oor een haar uit haar hoofd en wikkelde die om haar duim en wijsvinger. Even later beseftte ze wat ze gedaan had. Ze liet de haar vallen en voelde naar kale plekken, waarbij haar knot losraakte en haar hoed scheef zakte.

Nee. Alstublieft, nee! Niet weer.

Haar hele lichaam ontspande zich van opluchting toen ze geen kale plekken vond. Maar de drang om nog een haar uit te trekken was zo sterk, dat ze haar ogen moest sluiten en haar vuisten balde om zich te beheersen.

‘Volgende!’

Tucia schrok van de luide stem, haar hart sloeg een slag over en ze deed snel haar ogen weer open.

‘Hé, dame, u bent aan de beurt.’

Ze haastte zich naar de toonbank, kocht haar kaas, drong zich door de menigte heen naar de deur en ging naar buiten.

De laatste winkel waar ze moest zijn was de kruidenier. Ze klemde beide handen om de hengsels van haar tas en telde zevenentwintig barsten in het trottoir voor ze daar aankwam. Binnen wachtte haar weer een lange rij; haar maag protesteerde en ze haalde sneller adem. Het liefst zou ze de winkel overslaan en naar huis gaan, maar ze had beloofd dat ze hier zou langsgaan.

Binnen waren de muren van vloer tot plafond bedekt met planken vol blikken, dozen en kannen. Koffie, thee, suiker, bakpoeder, gecondenseerde melk – zo'n beetje alles wat je nodig kon hebben was hier te vinden. Ze keek naar de dozen verpakte thee. Orange Pekoe, India-Ceylon, English Breakfast. Ze deed thuis nu al een week met dezelfde theeblaadjes, maar ze kon het niet voor zichzelf verantwoorden om nieuwe te kopen, zelfs niet na een dag als vandaag. Toen ze bij de toonbank kwam, vroeg de verkoper wat ze allemaal nodig had. Tucia schudde gegeneerd haar hoofd en wees naar de pot met snoepjes-van-een-cent. 'Eentje graag.'

Voordat ze thuis was, had ze alweer meer dan tien barsten in de stoep geteld en twee keer betrapte ze zichzelf erop dat ze een haar uit haar hoofd trok.

'Thuis' was eigenlijk een wat overdreven woord voor de tweekamerflat die ze huurde op de derde verdieping van een tientallen jaren oude huurkazerne in het lagergelegen deel van de stad. Zeker vergeleken met het fraaie Italiaanse huis waarin ze was opgegroeid. Soms dacht ze daaraan terug – het luxe oosterse tapijt, de uitbundig verlichte kamers, de met zachte stof beklede meubels – terwijl ze de krakende trap naar haar appartement op liep en dan voelde ze een vleugje spijt als ze de deur opendeed. Maar vanavond zouden de simpele, tochtige kamers met hun afbladderende behang en schimmelige vloerplanken een welkome toevlucht zijn na de ellende van die dag.

Ze opende de deur en zag dat het binnen bijna donker was. Het laatste beetje licht van die dag scheen door het enige raam

dat de kamer rijk was. Tucia liep voorzichtig en op haar gevoel naar de tafel, waar ze de olielamp aanstak. De vlam flakkerde even op en verspreidde daarna een zwakke maar constante gloed. Toen ze de kamer rondkeek, zag Tucia mevrouw Harsnatch in een van de twee hoge stoelen zitten, met haar voeten op een stapel van Tucia's boeken en de krant uitgespreid over haar schoot. Ze zat met open mond te dutten en haar borst ging gestaag op en neer. Verder was de kamer leeg.

Er ging een vlag van paniek door Tucia heen. 'Toby!' Ze liet haar tas op de grond vallen, draaide zich om en liep snel naar de aangrenzende kamer. 'Toby!'

De stilte die volgde, voelde alsof ze in ijswater viel. In haar haast struikelde ze en ze greep zichzelf vast aan het deurkozijn. Haar ogen schoten door de kamer. Niets. Haar adem stakte. Toen zag ze beweging naast het bed. Haar zoon keek op van de blokken waarmee hij aan het bouwen was en glimlachte naar haar.

Tucia rende naar hem toe en knielde neer, terwijl ze een traan wegveegde. Natuurlijk was hij hier, veilig en wel. Waar zou hij anders moeten zijn? Wat was ze toch dom dat ze zich zo veel zorgen maakte.

Ze streek het haar van zijn voorhoofd. 'Waarom zit je hier in het donker te spelen?'

'Ik maak een huis.'

'Hoorde je mama niet binnenkomen?'

Hij haalde zijn schouders op en ging verder met de blokken.

'Je liet me echt schrikken. Je had toch tenminste even antwoord kunnen geven toen ik je riep.' Het klonk scherper dan ze bedoelde.

Toby's glimlach vervaagde. Hij sloeg de scheve toren die hij had gebouwd om en de blokken vielen alle kanten op. Tucia schrok en trok hem naar zich toe. Hoewel hij klein was voor zijn leeftijd, zoals de meeste kinderen met zijn aandoening, paste hij nog maar nauwelijks op haar schoot.

'Het spijt me, lieverd,' zei ze.

'Het spijt me,' herhaalde hij. Hij legde zijn hoofd in haar hals

en Tucia sloeg haar armen om hem heen. Voor de eerste keer sinds het ongeluk van die middag kon ze voluit ademen. Dat effect had hij altijd op haar. Hij was haar anker en maakte haar blij. Ze hield hem tegen zich aan tot hij rusteloos werd en zich loswurmde.

‘Kijk eens wat ik voor je heb?’ Ze pakte het snoepje uit de zak van haar jas.

Toby klapte en probeerde het te pakken.

‘Na het eten.’ Ze kuste hem op zijn neus en stond op. ‘Ga je handen maar wassen, terwijl ik mevrouw Harsnatch uitlaat.’

Tucia liep terug naar de kamer waar mevrouw Harsnatch nog steeds zachtjes lag te snurken. Als de vrouw dwars door Tucia’s angstige geroep heen was geslapen, zou ze dan wel wakker zijn geworden als Toby hulp nodig had gehad? Gelukkig was dat laatste niet het geval geweest.

Ze zou de vrouw het liefst ontslaan, maar ze zou nooit een andere oppas vinden die voor zo weinig geld wilde werken. Mevrouw Harsnatch dronk niet, sloeg Toby niet en schold hem niet uit. Ze roddelde niet over hen tegen vrienden of burens. En dat was heel belangrijk voor Tucia, die maar al te goed wist hoe snel praatjes zich verspreidden.

Toch zou het fijn zijn als de vrouw op z’n minst wakker kon blijven. Tucia liep dichterbij haar toe en schraapte haar keel. Toen dat niet werkte, stampte ze met haar voet, wat een dreunend geluid veroorzaakte op de oude sleetse vloerplanken. Mevrouw Harsnatch schrok, schopte per ongeluk de boeken onder haar voeten om en de krant dwarrelde van haar schoot op de vloer.

‘Goedenavond, mevrouw Harsnatch. Ik ben thuis.’

Ze ging rechtop zitten en wreef in haar ogen. ‘Nogal wiedes.’

‘Toby speelde in het donker toen ik aankwam. Zonder toezicht mag ik wel zeggen.’

‘Je zei dat ik zuinig moest doen met de olie.’

‘Ja, maar ik bedoelde dat u de lamp niet midden op de dag aan moet zetten, als er nog genoeg licht door het raam komt.’

Mevrouw Harsnatch gromde. Ze stond op van de stoel en pakte haar gerafelde sjaal van het kapstokje aan de wand, zonder de krant op te rapen of de boeken terug te zetten in het provisorische kastje dat Tucia daarvoor had gemaakt. ‘De woe-
keraars zijn vandaag weer geweest.’ De vrouw wees met haar kin naar een brief op de tafel. Ze had hem ongetwijfeld gelezen en daarna weer opgevouwen. ‘Dat heeft toch geen invloed op onze regeling, hè?’

Tucia dwong zichzelf tot een zuur lachje. Zonder de brief te lezen wist ze wat erin stond. Haar schuld – bijna zevenhonderd dollar – moest over acht dagen worden terugbetaald.

‘Nee, zeker niet,’ zei ze, al kon ze zo’n hoog bedrag bij lange na niet betalen. Dat wisten de geldschieters ook. Ze vonden het prima om de lening te verlengen – tegen een hogere rente, natuurlijk – en zo nog meer van haar weekloon af te knabbelen. Misschien kon ze zich straks dit schamele appartement en zelfs het salaris van mevrouw Harsnatch niet meer veroorloven.

Maar nu kon ze dat nog wel. Ze pakte haar tas van de vloer en viste er een kwart dollar uit.

Zodra ze de munt in handen had, schuifelde mevrouw Harsnatch de deur uit. Tucia maakte een paar boterhammen met kaas voor Toby. Zelf nam ze een halve boterham zonder boter en ze zette een ketel water op voor een kop slappe thee. Terwijl ze wachtte tot het water kookte, stofte ze haar boeken af en ze zette ze weer in het kastje. *Menselijke anatomie. De principes en praktijk van de geneeskunde. Materia Medica. Aandoeningen van botten en omringende weefsels. Dissectie en pathologie.* Het was al jaren geleden dat ze die titels had gelezen. Mevrouw Harsnatch gebruikte haar boeken vaker dan zichzelf – al was het maar om haar vieze voeten erop te laten rusten. Maar zelfs na al die jaren kon Tucia er geen afscheid van nemen.

Toen alles weer stond, pakte ze de verspreid liggende pagina’s van de krant op. Op z’n minst konden die dienen om het fornuis aan te steken of als vulsel voor het matras. Terwijl ze de bladzijden opvouwde, viel haar oog op een kop: *Gerenommeerd*

chirurg houdt lezing in Hamby Hall.

Tucia hoefde niet verder te lezen. Dat leven lag achter haar. Wat had ze eraan om te horen over de nieuwste sterilisatiemethoden, over een innovatieve techniek om een lithotomie uit te voeren of de beste manier om bindweefsel te hechten na een ovariëctomie? Het lukte haar niet eens om een tourniquet aan te leggen bij iemand die voor haar neus lag leeg te bloeden.

Ze rilde, maar las toch door en haar blik bleef na een paar regels hangen bij de naam van de gerenommeerde chirurg, Dr. Archibald Addams.

3

Met een knoop in haar maag van besluiteloosheid stond Tucia voor de Hamby Lecture Hall. Haar keel zat dicht en haar handen waren koud, hoewel het aan het einde van de dag nog steeds warm was.

Nadat ze het artikel de eerste keer had gelezen, had ze overgegeven in de po die op haar kamer stond. Toby had er eerder die dag al in geplast, hoewel hij daarvoor overdag eigenlijk naar het gedeelde toilet op de begane grond moest, en de stinkende oude urine was in haar gezicht gespat. Nadat ze de po had geleegd en zichzelf had gewassen, maakte ze een prop van de krant en gooide die in een hoek, als brandstof voor de kachel.

Maar voordat ze de prop de volgende dag in het vuur gooide, las ze het artikel opnieuw. En daarna nog een keer, terwijl ze de datum – overmorgen – en het tijdstip in haar geheugen prentte. Tegen de tijd dat ze de krant in de kachel gooide, had er zich een enorme nieuwsgierigheid van haar meester gemaakt.

Nu stond ze hier, in haar zondagse kleren, met haar hoed strategisch op haar hoofd om de nieuwe kale plekjes te maskeren. Ze herinnerde zich niet dat ze haren had uitgetrokken. Waarschijnlijk was dat in haar slaap gebeurd, tijdens de nachtmerries die haar plaagden. Of in de fabriek, waar de grote donkere bloedvlek van de omgekomen vrouw nog steeds op de grond te zien was. Het kon ook gebeurd zijn tijdens de lange innerlijke discussies die ze met zichzelf voerde over de vraag of ze vanavond naar die lezing zou gaan. Dat pleit was nog niet beslecht. Haar vingers jeukten om weer een haar uit te trekken.

Om haar heen stroomden de toehoorders, voor het merendeel mannen, het gebouw in. Ze had mevrouw Harsnatch tien

dollarcent extra betaald om langer te blijven. Ze kon het zich eigenlijk niet permitteren, maar ze zou het geld toch niet terugkrijgen, of ze nu naar de lezing ging of niet.

Tucia wreef haar handen warm en slikte. Ze kon net zo goed haar nieuwsgierigheid bevredigen en naar de man gaan luisteren. Welke schade kon hij haar nu nog berokkenen?

Ze liep de treden naar de lobby op en werkte zich door de menigte heen naar een deur aan de andere kant van de ruimte. Ze was vergeten hoe het voelde om tussen dergelijke mannen te lopen; arrogantie en verwaandheid hingen als eau de cologne om hen heen. Ook zij was ooit zo geweest, hoewel iedereen haar er destijds op had gewezen hoe ongepast dat was voor een vrouw. Nu gedroegen ze zich beleefd genoeg; ze tikten aan hun hoed en maakten plaats voor haar, ondanks het feit dat ze naar zeep en smeerolie rook.

Toen ze de deur aan de andere kant van de lobby bereikte, kwam er ineens een man met een cape om die was afgezet met zijde voor haar staan. Eventjes was ze verbluft door zijn ogen, die een merkwaardige tint blauw hadden – nee, geen blauw, violet.

‘Staat u me toe,’ zei hij, terwijl hij zijn glanzende hoed afnam en diep voor haar boog, waarna hij de deur voor haar opendeed.

Tucia bedankte hem met een knikje en een flauwe glimlach en liep naar binnen. De zitplaatsen voorin, vlak bij het podium, waren al bezet, die in het midden vulden zich snel. Als ze charmant glimlachte, zou ze een van de heren voorin wel kunnen overhalen om zijn zitplaats aan haar af te staan. Maar zo dicht bij de spreker wilde Tucia niet zitten. Deze zaal, hoe groot ook, voelde toch al te benauwd voor haar.

Ze vond een stoel op de allerlaatste rij. De man die de deur voor haar opengehouden had, ging aan de andere kant van het looppad zitten, slechts een paar rijen voor haar, hoewel er nog tientallen betere zitplaatsen beschikbaar waren. Iets aan hem deed een rilling over haar rug gaan, maar ze wist niet waarom. Zijn opzichtige kleding misschien? Zijn al te gelikte manieren? Zijn vreemde ogen? Het was niet alleen diens kleur, maar ook

de intensiteit van zijn blik. Geïnteresseerd observeerde hij het binnendruppelende publiek, maar gelukkig keek hij niet over zijn schouder in haar richting.

Opeens klonk er in de lobby een bel, ten teken dat de lezing zou beginnen. Ook de laatste stoelen werden nu snel ingenomen en Tucia concentreerde zich op het podium. Het werd stil in de zaal en de tijd leek te vertragen, seconde voor seconde, tot dr. Addams het podium op liep.

Tucia voelde haar lichaam verstrakken zodra ze hem zag. Zijn scherpe trekken. Zijn brede gestalte. Zijn kwieke, zelfbewuste manier van lopen. Alleen een man zo aantrekkelijk en geniaal als hij straalde moeiteloos zo veel superioriteit uit. Het effect was bijna tastbaar. Het gefluister verstomde. De mensen bogen zich naar voren, hun monden vielen open en bijna tegelijkertijd gingen ze allemaal op het puntje van hun stoel zitten. Het was alsof het hele publiek aan een onzichtbaar touwtje naar voren werd getrokken. Zelfs Tucia voelde het.

De decaan van de plaatselijke medische faculteit introduceerde dr. Addams en prees zijn enorme bijdragen op het gebied van de chirurgie, waarna hij een buiging maakte en het podium verliet.

Dr. Addams verspilde geen tijd; hij frummelde niet aan zijn bril en zocht niet naar zoekgeraakte notitieblaadjes zoals sommige sprekers deden. Hij sprak zoals altijd uit zijn hoofd en pakte de lessenaar als een olympische turner die op het punt staat op de bok te springen met beide handen beet.

Het was alsof hij in de afgelopen acht jaar niets veranderd was. Wat had ze verwacht? Dat de tijd en de ontberingen hem net zozeer beschadigd hadden als haar? Nee, hij was nog dezelfde man, terwijl zij nog slechts een schaduw van haar vroegere zelf was.

Zijn stem bereikte met gemak alle uithoeken van de zaal. De inhoud van zijn lezing drong niet tot Tucia door; ze hoorde alleen de angstaanjagend bekende cadans en klank van zijn woorden. Haar hartslag versnelde en ze kreeg het benauwd. De afstand tussen hen viel weg. Hij stond niet langer vijftig meter

van haar af, met een zee van mensen tussen hen in, maar dichtbij. Té dichtbij. Altijd wat te dichtbij. Maar als je eenmaal onder zijn invloed was, kon je bijna niet wegkomen. Dan wilde je niet eens meer weggaan. Je voelde je groter, imposanter, capabeler dan je van nature was. Tot bleek dat je dat helemaal niet was. Tot hij niet meer voor of naast je stond, maar achter je, om je met zijn woorden te vergiftigen.

Waardeloos. Incompetent. Onzorgvuldig. Bedriegster.

Tucia had het gevoel dat de muren van de zaal en alle mannen in het publiek op haar afkwamen. Alles om haar heen vervaagde. Vervormde. Trok zich terug. Om daarna weer heel snel op haar af te komen. Plotseling werd het doodstil, en zag ze de hele zaal en het publiek weer scherp. Dr. Addams was gestopt met praten en keek haar recht aan.

Juffrouw, eh... dokter Hatherley, komt u even naar voren om het publiek te vertellen over de vasculariteit van baarmoederweefsels en het gevaar van bloedingen tijdens supravaginale amputatie?

Abrupt stond ze op en met haar handen voor haar ogen rende ze de zaal uit. Hij had haar niet herkend. Dat kon gewoon niet.

Ze stopte halverwege de lobby om op adem te komen en zocht steun tegen een fauteuil, maar het lukte haar nauwelijks om adem te halen. Het was stom van haar geweest om hierheen te gaan. Stom! Haar hand ging omhoog, naar haar achterhoofd, en met kracht rukte ze een haar uit. En nog een. Vier. Vijf. Zes. Zeven.

‘Juffrouw Hatherley?’

Tucia stopte bij het horen van de onbekende stem en keek over haar schouder.

Een man met een wandelstok liep snel naar haar toe. ‘Juffrouw Hatherley? U bent het toch? Gaat het wel goed met u?’ Hij stak een hand naar haar uit, maar ze schrok en deed een stap naar achteren.

‘Meneer Seldon,’ zei hij, alsof ze zijn naam zou moeten herkennen. ‘We werkten allebei als coassistent in het Fairview Hospital.’

Tucia knipperde met haar ogen. Ze kon nu wat gemakkelijker ademen, maar voelde zich nog verward en herkende de man die voor haar stond niet. ‘Bedoelt u niet dokter Seldon?’

‘Ik, eh... beoefen de geneeskunde niet meer.’

Hij stopte zijn vrije hand in zijn zak en lachte schaaapachtig. Misschien herkende ze hem toch wel. Vaag. De andere coassistenten hadden zo op elkaar geleden, ze waren allemaal even arrogant en ambitieus. In het begin hadden ze haar een interessant nieuwtje gevonden en deden ze hun uiterste best om te tonen hoe hoffelijk ze waren, en te bewijzen dat haar aanwezigheid hen helemaal niet stoorde. Tot dr. Addams hun iets vroeg over gangreen, koudvuur en de behandeling van postoperatieve pusvormende wonden. Dat gebeurde tijdens de eerste week dat ze in het ziekenhuis visites aflegden bij net geopereerde patiënten. Geen van de stommelingen wist het antwoord, maar Tucia wel – en ze had het ook direct gegeven.

Daarna was er geen sprake meer van hoffelijkheid. Ze was hun collectieve vijand geworden. Ze lachten luidruchtig als zij de kamer binnenkwam. Ze fluisterden scheldwoorden en schunnige moppen zodra ze binnen gehoorsafstand was. Wanneer ze bij een bed of snijtafel stonden, gingen ze zodanig nonchalant staan dat zij er niet bij kon.

Ze keek naar de wandelstok van meneer Seldon. Die droeg hij niet voor de show, zoals sommige dandyachtige mannen. Te oordelen aan de manier waarop hij liep, had hij een gebroken tibia, een scheenbeen dat niet goed was geheeld.

‘Een ongeluk tijdens het paardrijden, vrees ik,’ zei hij. ‘Maar dat is niet de reden waarom ik het werk niet meer doe. Het lag me eigenlijk vanaf het begin al niet. Mijn vader, als u zich dat nog herinnert, was... is arts. Hij was het die me altijd aanspoorde om verder te studeren.’

Tucia kreeg het warm van boosheid. Zij wilde haar hele leven al dokter worden. Ze had voortdurend gevochten en gezwoegd om verder te komen. Ze had harder en langer gestudeerd dan hij en de andere coassistenten. Maar uiteindelijk was dat allemaal

niet genoeg geweest. Voor hem was het allemaal dus maar een spelletje geweest om zijn vader tevreden te houden, zijn bedje was toch wel gespreid.

‘Ik ben in de stad voor zaken, op doorreis eigenlijk. Maar toen ik de advertentie voor de lezing van dr. Addams zag, ben ik wat langer gebleven. Ik dacht dat ik hier misschien iemand van de oude club zou zien, al moet ik bekennen dat ik niet had verwacht dat u het zou zijn.’

‘Oude club?’ Tucia rechtte haar rug. ‘Meneer Seldon, u stopte de verschrompelde resten van een menselijke penis in mijn tas met medische spullen, u maakte mijn scalpel bot, zodat het me niet lukte om in de huid van een stoffelijk overschot te snijden, u gooide expres een urinemonster van een patiënt over mijn jurk – en dan noem ik alleen nog maar de voorvallen in de eerste twee weken na onze aankomst in Fairview.’ Ze zette haar hoed rechtop, draaide zich naar de deur en zei over haar schouder: ‘Ongetwijfeld hebt u met uw vrienden het glas geheven toen ik werd geschorst.’

Ze liep met stevige tred naar de uitgang, maar meneer Seldon haalde haar in en bleef naast haar lopen. ‘Ik probeerde de anderen van het plan af te brengen om dat, eh... aanhangsel in uw tas te stoppen. Echt waar.’

Tucia snoof en liep door. Ze voelde zich totaal uit haar doen en haar hart bonsde alsof ze werd achtervolgd door een wolf. Ze wilde wanhopig graag naar huis om veilig bij haar zoon te zijn.

Irritant genoeg bereikte meneer Seldon de deur voordat zij er was en hij hield die voor haar open. Ze stond stil, keek hem boos aan en liep naar buiten.

‘We gedroegen ons als schurken, juffrouw Hatherley. Erger dan schurken zelfs, en dat spijt me.’

De ernst in zijn stem trof haar en ze ging langzamer lopen. Ze keek om en zag berouw in zijn blik.

‘U stond ver boven ons, zowel intellectueel als qua waardigheid,’ ging hij verder. ‘We hebben onszelf en ons beroep onteerd door de manier waarop we u behandelden. Die dag, in de operatiezaal...’

Tucia huiverde en keek weg.

‘Het was verkeerd van dr. Addams om u in die positie te brengen. Dat vond ik toen en dat vind ik nog steeds. Het had ons echt allemaal kunnen overkomen, dat –’

‘Maar het overkwam jullie niet,’ snauwde Tucia. ‘Het overkwam mij en ik moet leven met de gevolgen.’ Toen haastte ze zich de trappen af zonder nog om te kijken of hem te groeten.

*In een wereld vol bedrog probeert
een jonge vrouw trouw te blijven
aan haar roeping.*

Ooit was Tucia Hatherley een van de weinige vrouwelijke artsen van Amerika. Maar nadat een patiënt onder haar handen stierf, zwoer ze haar beroep af. Nu probeert ze als alleenstaande moeder rond te komen en voor haar zieke zoontje te zorgen.

Wanneer ze haar baan verliest, sluit Tucia zich noodgedwongen aan bij Huey en zijn rondreizende kwakzalversshow. Haar artsendiploma geeft de show een zweem van aanzien. Tussen de leugens, buitenbeentjes en wondermiddelen vindt ze onverwacht een nieuwe gemeenschap. Maar terwijl Huey zijn greep op haar verstevigt, raakt ze steeds verder van zichzelf verwijderd.

Net als Tucia een kans ziet om te ontsnappen, wordt het gezelschap overvallen door een verwoestende orkaan. Te midden van het kolkende water moet ze opnieuw vertrouwen op de arts die ze diep vanbinnen nog altijd is, voordat de storm haar alles ontnemt wat haar dierbaar is.

Amanda Skenandore is verpleegkundige en schrijft spannende historische romans waarin ze haar medische kennis verweeft. In *Dochter van de wind* brengt ze de wereld van rondreizende medicijnshows en het verwoestende natuurgeweld van de Galvestonorkaan van 1900 op een indrukwekkende manier tot leven.

NUR 302

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

